

Arrest

nr. 218 424 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onwettig en onbestaande wordt beschouwd ten gevolge van het inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2015 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze laatste beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 13 oktober 2015 bij arrest nr. 154 343 werd verworpen.

Op 30 april 2015 werd verzoeker gerepatrieerd.

Op 19 januari 2016 diende verzoeker onder de naam G.T. een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als ouder van zijn minderjarig Belgisch kind A.T.A.

Op 27 juni 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot niet-inoverwegingname gelet op het inreisverbod.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat u betekend werd dd. 24.03.2015 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 24.03.2015

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd.”

Op 2 augustus 2016 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, die op 8 augustus 2016 bij arrest nr. 172 923 de tenuitvoerlegging van deze bijlage 13septies schorste.

Op 12 januari 2017 werd het beroep tot nietigverklaring van verzoeker tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 180 700 terug verwezen naar de algemene rol in afwachting van een antwoord van het Hof van Justitie over de gestelde prejudiciële vragen.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

2.2 Ter terechtzitting legt verzoeker een document neer waarvan hij stelt dat het zich reeds in het administratief dossier bevindt, namelijk een verklaring opgesteld op 4 augustus 2016 door Dr. D.Y., de behandelende arts van verzoekers echtgenote, waaruit blijkt dat zij op dat moment zwanger was en dat het omwille van haar medische voorgeschiedenis een hoogrisicozwangerschap betrof. Verweerder verzet zich er niet tegen dat dit stuk wordt neergelegd indien het zich reeds in het administratief dossier bevond.

De Raad treft deze verklaring niet aan in het administratief dossier. Hoe dan ook dateert dit stuk van na de bestreden beslissing zodat dit stuk uit de debatten wordt geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. Hij wijst erop dat verzoeker onder een inreisverbod staat dat nog steeds geldig is en dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de gemachtigde volgens verweerder niet anders dan opnieuw vast te stellen dat het verzoeker verboden is in het Rijk te verblijven en dat hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Verweerder verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State die dateert van voor het arrest van 8 mei 2018 in de zaak K.A. e.a. tegen België (C-82/16).

Ter zitting gevraagd of hij vasthoudt aan deze exceptie, stelt verweerder zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad wijst echter op wat door het Hof van Justitie (hierna: het Hof of HvJ) werd gesteld in het arrest van 8 mei 2018 in de zaak K.A. e.a. tegen België (C-82/16). Het Hof heeft in dit arrest verduidelijkt dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

Gelet op deze uitlegging door het Hof en zoals ook blijkt uit de bespreking infra kan de gemachtigde zich, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, er na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in casu dan ook niet toe beperken om verzoekers aanvraag om gezinshereniging zonder meer opnieuw niet in overweging te nemen, louter omwille van het feit dat verzoeker nog steeds onder inreisverbod staat.

Waar verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State blijkt dat deze arresten dateren van voor het voornoemde arrest van het HvJ zodat niet met de uitlegging door het Hof kon rekening gehouden worden.

Bovendien heeft de Raad van State wat betreft het wettelijk belang eveneens in zijn arrest van 9 augustus 2016, nr. 235.598 gesteld: *“zonder dat het nodig is te bepalen of het inreisverbod, opgelegd aan de verwerende partij [in casu de vreemdeling] een obstakel vormt voor het erkennen van het recht op verblijf als familielid van een Belg, volstaat het erop te wijzen dat dat inreisverbod niet inhoudt dat de verwerende partij de mogelijkheid wordt ontnomen om te verzoeken tot de erkenning van een dergelijk recht. De verwerende partij begaat geen onwettigheid door te vragen naar de erkenning van een recht op verblijf omwille van het enige motief dat ze er niet de titularis van is. Bijgevolg kan haar belang om een dergelijke beslissing te betwisten niet als onwettig worden beoordeeld omwille van de reden dat de verwerende partij niet het recht zou hebben op het verblijf waarom ze verzoekt. (eigen vertaling en onderlijnen)”*

Het belang van verzoeker bij onderhavig beroep staat dan ook vast.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht dit middel onder meer toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing houdt een beslissing in waarbij verweerder de mening is toegedaan dat ten gevolge van het (definitief) inreisverbod t.a.v. verzoeker, deze in de onmogelijkheid is om een verzoek tot gezinshereniging in te dienen met diens Belgische kinderen (en Belgische echtgenote).

Dit betreft een recente nieuwe praktijk van verweerder, zoals o.a. in 7 gevoegde dossiers aan te kaak gesteld, leidend tot het arrest nr. 161.497 van 8 februari 2016 waarbij door de Raad voor Vreemdelingenzittingen, zetelend met drie rechters, enkele prejudiciële vragen werden gesteld aan het Hof van Justitie (stuk 15).

2.2.1. Gezinshereniging:

[...]

Inzake de gezinshereniging met Belgische kinderen op grond van artikel 40ter Vw. dient bij een openstaand inreisverbod te worden verwezen naar de instructie/brief van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20.03.2014 waarin wordt bevestigd dat de Europese regels inzake gezinshereniging primeren op een Belgisch inreisverbod (hetgeen in de hiërarchie der rechtsnormen immers lager staat), zodat een aanvraag gezinshereniging in België zal worden aanzien als een impliciete (aanvraag tot) intrekking van dit eerder afgeleverd inreisverbod (stuk 8). Ook de RvV verwijst in diens arresten geregeld naar voormelde brief/instructie dd. 20.03.2014, zie o.a. RvV 26 februari 2015, nr. 139.567.

Zo stelt deze instructie/brief op p. 2 immers letterlijk aangaande gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vw. indien de betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevindt (stuk 8):

“ Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht als familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing.”

In het licht van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur mag verzoeker ervan uitgaan dat verweerder deze instructies van diens directeur-generaal volgt.

Het “als onbestaande beschouwen” van een verzoek tot gezinshereniging betreft een niet in de wet voorziene weigeringsbeslissing. Een gezinshereniging zoals ingediend conform de geldende Europese en nationale regels, kan slechts limitatief worden geweigerd op grond van de redenen van artikel 43 Vw:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren : 1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Een inreisverbod staat hierbij niet opgenomen in de wet of in de Europese regelgeving als reden tot weigering / niet-inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (echtgenote en vijf minderjarige kinderen).”

[...]

[...]

Ten onrechte wordt de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker niet ten gronde beoordeeld. De bestreden beslissing stelt zich boven de huidige wetgeving ter zake door een inreisverbod de waarde van een oneigenlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde toe te dichten. [...]

[...]

De door verweerder geopperde mogelijkheid tot het vragen van opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, is louter hypothetisch daar indien

de aanvraag niet wordt beantwoord binnen de vier maanden de beslissing als negatief wordt beschouwd. Het antwoord op de vraag tot opheffing of opschorting kan dus bestaan uit een louter stilzwijgen wat vragen doet rijzen rond de vatbaarheid voor beroep.

Zoals supra reeds betoogd door verzoeker mag de binnenkomst en het verblijf aan familieleden van Belgen slechts (overeenkomstig art. 43 Vw) geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en slechts binnen de wettelijk voorziene perken. De bestreden beslissing verwijst enkel naar een geldend inreisverbod terwijl er niet wordt aangetoond noch bewezen dat er sprake is van een (actuele) bedreiging van de openbare orde in de zin van de wet. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat werd nagegaan of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving [...] Verwijzend naar zaak C-503/03 van het Hof van Justitie meent verzoeker dat het mogelijk moet zijn om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen ook al werd voordien een inreisverbod opgelegd. [...].

“2.2.2. Onbegrijpelijke motivatie:

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Aan verzoeker werd op 19 juli 2016 gemeld door de Stad Oostende dat hem op grond van art. 52 van het KB van 8 oktober 1981 een verblijfsmachtiging werd toegekend. Hij ontving recent zelfs al de codes van zijn nieuwe vreemdelingenkaart (stuk 7).

Amper enkele dagen later wordt verzoeker opgesloten in het CIB, wordt hem gesteld dat “betrokkene terug in illegaal verblijf is” en wordt hem gesteld dat diens aanvraag gezinshereniging “als onbestaande wordt beschouwd”.

Dit is niet correct. Minstens is het voor verzoeker – net zoals voor de Stad Oostende – niet te begrijpen hoe hem zowel een positieve als een negatieve beslissing kan worden afgeleverd ?!

Verweerder motiveert bovendien niet op grond van welke juridische basis uit de Vreemdelingenwet zij deze beslissing schraagt. Immers staat een ‘inreisverbod’ niet opgenomen in de weigeringsgronden van artikel 43 Vw. [...]”

Verzoeker voert in het licht van de formele motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan dat een inreisverbod in de wet niet is opgenomen als reden tot weigering of niet-inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (echtgenote en 5 minderjarige kinderen). Hij stelt dat de bestreden beslissing zich boven de huidige wetgeving stelt door een inreisverbod de waarde van een oneigenlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde toe te dichten. Hij vervolgt dat de door verweerder geopperde mogelijkheid om te vragen tot een opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet louter hypothetisch is daar indien de aanvraag niet wordt beantwoord binnen de vier maanden de beslissing als negatief wordt beschouwd. Het antwoord op de vraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod kan louter bestaan uit een stilzwijgen wat volgens verzoeker vragen doet rijzen rond de aanvechtbaarheid. Verzoeker wijdt een onderdeel van zijn middel aan de onbegrijpelijke motivering. Hij stelt dat op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de beslissing afdoende gemotiveerd moet zijn. Hij vervolgt dat aan verzoeker op 19 juli 2016 door de stad Oostende hem op grond van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit reeds een verblijfsmachtiging werd toegekend en hij zelfs reeds zijn codes ontving van zijn nieuwe vreemdelingenkaart. Amper enkele dagen later werd verzoeker opgesloten, werd hem gezegd dat hij terug illegaal was en gesteld dat zijn aanvraag

gezinshereniging “als onbestaande” werd beschouwd. Volgens verzoeker is dit niet correct en is het minstens voor onbegrijpelijk welke juridische basis uit de Vreemdelingenwet deze beslissing schraagt. Immers staat een inreisverbod niet opgenomen in de weigeringsgronden van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt door verweerder ook niet betwist, dat verzoeker op 19 januari 2016 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van zijn Belgisch kind A.T.A. Verzoeker is -overigens geheel terzijde- vader van 5 minderjarige Belgische kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod, dat hem op 9 april 2015 werd betekend, dat dit inreisverbod verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd, en dat verzoeker geen dergelijke aanvraag tot opheffing of opschorting heeft gedaan. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers aanvraag niet kon worden ingediend in het kader van gezinshereniging en dat de bijlage 19ter die hem werd afgegeven, moet worden ingetrokken.

De Raad herhaalt dat niet is betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind, bijgevolg valt zijn aanvraag voor een verblijfskaart onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker werd bij zijn aanvraag in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

De Raad kan enkel met verzoeker vaststellen dat noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, noch artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorzien in het afleveren van een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie wanneer de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven, noch opgeschort. Noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit voorzien in de mogelijkheid dat de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, omwille van een inreisverbod dat niet is opgeheven, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient deze beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161.497).

Uit de voormelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat een administratieve bestuurshandeling afdoende moet gemotiveerd zijn in rechte.

Dit is in casu niet het geval. Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onwettig en onbestaande beschouwt omwille van het enkele motief dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: “Le premier juge n’a fait que constater à juste titre qu’aucune norme n’habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d’entrée.”

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad verzoeker volgen dat deze verwijzing in casu niet dienstig is als rechtsgrond voor de bestreden beslissing. De Raad van State heeft aangaande artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet als eventuele rechtsgrond voor een dergelijke beslissing immers reeds duidelijk gesteld dat dit artikel de modaliteiten regelt van de opheffing en schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

Dit onderdeel van het middel is gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van overige onderdelen niet tot een verdergaande vernietiging kan leiden, worden deze niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd ten gevolge van het inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES